

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 354/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Antalom, Hlavná 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 77/2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie :

I.

St'aznostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júla 2020 doručená ústavná s'aznosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'azovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 77/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. S'azovateľ v ústavnej s'aznosti uviedol, že v napadnutom konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode manželstva je žalovaným.

«Predmetné súdne konanie, ktoré bolo podľa môjho názoru poznačené značnými priet'ahmi, bolo skončené na základe toho, že som so žalobkyňou uzavrel zmier, keďže obaja sme stratili dôveru v to, že súd má záujem vo veci rozhodnúť a preto sme radšej každý upustili zo svojich „nárokov“ a radšej sme konanie ukončili takýmto spôsobom.

Žaloba vo veci bola na súd podaná dňa 29.2.2016. Dňa 8.4.2016 som prostredníctvom právneho zástupcu bez výzvy súdu podal vyjadrenie k žalobe (pre urýchlenie veci). Toto moje vyjadrenie súd doručoval žalobkyňi až po takmer šiestich mesiacoch, pričom ju vyzval na vyjadrenie (uznesením z 28.9.2016). Žalobkyňa sa v zmysle výzvy súdu vyjadrila 24.10.2016. Súd mi toto podanie doručil až o štyri mesiace (v mesiaci február 2017) a vyzval ma na vyjadrenie k nemu. Ja som sa na výzvu súdu opätovne vo veci obratom písomne vyjadril dňa 3.3.2017. Súd žalobkyňu zase vyzval na písomné vyjadrenie, čo ona urobila 19.4.2017. Súd mi toto podanie žalobkyne doručoval až o ďalšie štyri mesiace (v mesiaci august 2017) a znova ma vyzval na písomné vyjadrenie, ktoré som súdu bez zbytočného odkladu doručil 5.9.2017. Následne sa 17.10.2017 uskutočnilo prvé pojednávanie vo veci – prvé pojednávanie súd teda vykonal až po 20tich mesiacoch

po podaní žaloby. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili dňa 14.11.2017, 16.1.2018 a 20.3.2018. Na poslednom z týchto pojednávaní súd rozhodol, že do konania priberie znalca a pojednávanie bolo odročené na neurčito. Týmto sa skončilo krátke niekoľkomesačné obdobie, kedy súd konal relatívne plynulo (i keď podľa môjho názoru nehospodárne). Žalobkyňa následne 10.4.2018 doručila súdu jej navrhované otázky pre znalca, k čomu som sa ja ihneď vyjadril (pre urýchlenie veci) ešte dňa 24.4.2018. Súd vo veci konal až za ďalšieho pol roka, keď až v mesiaci september vyzval žalobkyňu na písomné vyjadrenie ohľadne znaleckého dokazovania, na čo ona obratom reagovala zaslaním súdom vyžiadaného podania. Súd mi toto podanie žalobkyne zasielal opäť s výzvou na vyjadrenie k nemu, čo som ihneď vykonal (12.10.2018). Toto moje podanie súd žalobkyňi zasielal až dňa 4.2.2019 (teda po ďalších štyroch mesiacoch) s tým, že sa k nemu môže opäť vyjadriť, čo ona urobila 8.3.2019. Súd reagoval zase až po pol roku (v mesiaci august 2019) a vyzval ma na ďalšie vyjadrenie, ktoré som ihneď podal 22.8.2019. Súd toto doručoval žalobkyňi až o ďalšie štyri mesiace (v mesiaci február 2020). Súd teda začiatkom roka 2018 odročil pojednávanie za účelom vykonania znaleckého dokazovania a po dvoch rokoch toto nedokázal ani len nariadiť, nieto zabezpečiť jeho vykonanie. V reakcii na „rýchlosť“ konania súdu sme so žalobkyňou radšej uzavreli zmier, keďže ukončenie konania zo strany súdu v dohľadnej dobe nebolo možné racionálne predpokladať vzhľadom na jeho dovtedajší prietahový postup.

Zosumarizovane teda možno povedať, že za vyše štyri roky súdneho konania súd reálne konal len zopár mesiacov (kedy boli vykonávané pojednávania). Ostatný čas robil len to, že značne oneskorene doručoval sporovým stranám vyjadrenia a tieto neustále vyzýval na ďalšie...

Tvrdím, že nekonaním, respektíve nehospodárnym a neprimerane dlhým konaním Okresného súdu Trnava došlo k dlhodobému porušovaniu mojich základných práv, a to najmä ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého „každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Rovnako sa domnievam, že bolo porušované i moje právo garantované v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., podľa ktorého „každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola

spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“

Mám za to, že súd nás (mňa a moju bývalú manželku) svojou nečinnosťou dostal do takej situácie, že keďže sme už nechceli znášať dlhodobý stav právnej neistoty, „kopiace sa“ náklady na právne služby (keďže súd nás neustále a podľa mňa nadmerne a zbytočne vyzýval na písomné vyjadrenia a stanoviská), boli sme nútení uzavrieť zmier, s ktorým sme v podstate nespokojní obaja. V žiadnom prípade ale nemožno tvrdiť, že zmier bol medzi nami uzatvorený vďaka zmierovacej činnosti súdu. Práve naopak, súd nás k zmiaru donútil, keďže z jeho (ne)konania nebolo možné racionálne predpokladať, že vec sa skončí v rozumnej dobe. Opakovane poukazujem na to, že prvých 20 mesiacov konania súd v podstate len s neprijateľnými rozstupmi doručoval stranám ich podania a posledné dva roky konania nebol schopný ani len pribrať do konania znalca, za ktorým účelom odročil pojednávanie ešte začiatkom roka 2018 na neurčito.

Ústavný súd pri rozhodovaní o prietáhoch v konaní posudzuje tri základné kritériá: zložitost' veci, správanie sa účastníka a postup súdu (I. ÚS 3/00, II. ÚS 32/02, I. ÚS 41/02, IV. ÚS 202/05).

Nazdávam sa, že Okresný súd Trnava ako porušovateľ mojich vyššie uvedených práv nemôže zdôvodňovať zdlhavosť konania zložitost'ou veci. Pokiaľ ide o moju vec, túto vôbec nepovažujem za „zložitú“, práve naopak, išlo o právne jednoduchú a bežnú vec nevyžadujúcu si nadmernú právnu alebo skutkovú záťaž činnosti súdu. Súd mal v podstate len jednu spornú skutočnosť, ktorú mal právne posúdiť (investície do nehnuteľnosti) a v konaní vyčíslit' – ustanovením znalca (ktorého za dva roky nedokázal ani len ustanoviť). Rozhodne sa teda nazdávam, že právnou a skutkovou zložitost'ou veci nemožno ospravedlnit' neefektívne a pomalé konanie okresného súdu.

Pokiaľ ide o druhé kritérium, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní ústavného súdu vo veci posudzovania zbytočných prietáhov a porušovania práva účastníkov konania podľa Čl. VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tvrdím, že ja, sťažovateľ (a aj žalobkyňa) sme na všetky dopyty a výzvy súdu reagovali promptne a nemarili sme súdne pojednávania. Práve naopak, sporové strany sa od počiatku konania

správali tak, aby konanie čo najviac urýchlili (napr. ja som vyjadrenie k žalobe podal bez vyzvania súdu hneď ako som sa o nej dozvedel).

V zmysle tretieho kritéria, ktorým je postup súdu vo veci, nemožno v žiadnom prípade dĺžku konania ospravedlniť. Okresný súd vo veci takmer celé konanie konal tak, že medzi jeho úkonmi boli neprimerané časové úseky. Ak však súd aj konal, jeho konanie sa nedá nazvať inak ako nehospodárne. Nekonečné vyzývanie strán na vyjadrenia totiž nemožno považovať za také konanie súdu, ktoré by hospodárnym spôsobom malo dospieť k vyriešeniu veci. Nehovoriac o tom, že súdu trvalo priemerne viac ako 4 mesiace doručiť strane konania podanie protistrany.

Vzhľadom na hore uvedené som toho názoru, že takýto postup súdu je z ústavnoprávneho hľadiska viac ako neakceptovateľný. Pri bližšom skúmaní treba totiž uzavrieť, že súd sa v posledných rokoch konania vôbec ani len nepriblížil k rozhodnutiu vo veci.

S poukazom na vyššie uvedené tvrdím, že postupom Okresného súdu Trnava v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom a tým aj k porušovaniu základných práv mňa – sťažovateľa podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy, ako aj môjho práva podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K prijateľnosti mojej sťažnosti si dovoľujem dodať nasledovné.

Nazdávam sa, že skutočnosť, že súdne konanie je už právoplatne skončené, nie je prekážkou, aby Ústavný súd rozhodol o prijateľnosti mojej sťažnosti.

Na podporu a doplnenie tejto argumentácie je potrebné poukázať na skutočnosť, že funkciou konania pred Ústavným súdom SR z dôvodu namietania zásahu do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je len odstránenie stavu právnej neistoty, ale toto konanie plní tiež satisfakčnú funkciu a tzv. reparačnú (resp. zmierňujúcu) funkciu. Satisfakčná funkcia sa prejavuje v tom, že sťažnosťou na Ústavnom súde SR sa možno domáhať vyslovenia, že boli porušené práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 Ústavy SR) a zmierňujúca funkcia v tom, že Ústavný súd SR môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56 ods. 4 zákon č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov). Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých

sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Ústavný súd SR považuje za dôvodné priznať primerané finančné zadosťučinenie v prípadoch, ak len konštatovanie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa – pokiaľ ide o výšku tohto finančného zadosťučinenia vychádza zo zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na intenzitu porušenia a význam konania pre sťažovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa nazdávam, že ústavná sťažnosť pre porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je opodstatnená a prijateľná aj v prípade, ak v čase podania sťažnosti je konanie pred orgánom verejnej moci právoplatne skončené, avšak neuplynula lehota dvoch mesiacov od právoplatnosti meritórneho rozhodnutia.

S poukazom na vyššie uvedené sa domáham toho, aby ústavný súd v zmysle čl. 127 ods. 2 Ústavy SR a § 56 zákona č. 38/1993 Z. z. vyslovil, že moje ústavné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie mojej záležitosti v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené bolo a priznal mi primerané finančné zadosťučinenie ako kompenzáciu za to, že postupom Okresného súdu Trnava boli dlhodobo porušované moje hore uvedené základné práva.

Je nemysliteľné, aby všeobecný súd nedokázal po štyroch rokoch dospieť k podstatnému posunu v tak bežnej veci, ako je vysporiadanie BSM. Nečinnosťou súdu nás tento v podstate „dotlačil“ k uzavretiu zmieru, keďže ani jedna zo strán nebola ochotná už ďalej znášať právnu neistotu a náklady sporu (ktoré by nám nikto nepreplatil). Mám za to, že v predmetnom konaní možno za „prietahové“ obdobie považovať celé jeho trvanie s výnimkou zopár mesiacov, kedy boli vykonané pojednávania. Stav právnej neistoty vyvolaný (ne)konaním súdu podstatným spôsobom narušal i vzťah s mojou bývalou manželkou, s ktorou mám dve maloleté deti a preto v ich záujme spolu musíme komunikovať a fungovať. Neprijateľne dlhý stav právnej neistoty, ktorý medzi nami logicky vyvolával nevraživosť, teda negatívne a deštruktívne vplýval i na môj osobný a rodinný život. Súdne konanie, ktoré sa ani zďaleka nepribližovalo k svojmu koncu medzi nami vyvolával neustále hádky, ktoré zhoršovali našu komunikáciu ohľadne našich maloletých detí.

Práve toto považujem za hlavný dôvod, prečo som pristúpil k podľa mňa nevýhodnému zmieru – upokojenie môjho rodinného a súkromného života. Dôvod nutnosti takéhoto postupu je však smutný, keďže tento vychádza z toho, že súd dlhodobo porušoval ústavné práva strán na prejednanie ich vecí v primeranej lehote.

Ak by ústavný súd v danej veci nekonal, v podstate by „posvätil“ v súčasnosti sa rozmáhajúci prístup všeobecných súdov k obdobným konaniam spočívajúcim v tom, že konanie trvá dovtedy, kým sa strany nevzdajú dôvery v súd a neukončia konanie zmierom, prípadne späťvzatím žaloby. Je nepopierateľné, že v prípade nášho konania je nemožné predpokladať, že vzhľadom na prístup súdu by bolo v konaní rozhodnuté v rozumnom alebo aspoň prijateľnom čase.

Zastávam názor, že vzhľadom na okolnosti veci by bolo nedostatočné, aby ústavný súd len skonštatoval, že postupom okresného súdu v predmetnej veci sú porušované moje hore uvedené práva a nepriznal mi za porušovanie týchto práv i finančné zadosťučinenie.

Podľa Čl. 127 ods. 3 Ústavy, ústavný súd môže svojim rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Pritom cieľom takéhoto priznaného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušenia základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k jeho porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany a nielen vyslovenie jeho porušenia (viď. i IV. ÚS 210/04).

Pokiaľ ide o výšku mnou požadovaného finančného zadosťučinenia, toto požadujem priznať vo výške 8 000,- €, čo je podľa môjho názoru aspoň čiastočné vyjadrenie odškodnenia za dlhotrvajúce porušovanie mojich základných práv a to ako z hľadiska trvania samotného poruchového stavu, tak i rozhodovacej praxe ÚS SR a ESLP.

Konečne sa domáham i toho, aby mi Ústavný súd v zmysle ust. § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. priznal i náhradu trov môjho právneho zastúpenia.»

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie jeho vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/77/2016 porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie a to vo výške 8 000,- € (slovom osemtisíc eur), ktorú čiastku je povinný Okresný súd Trnava [REDAKOVANÉ] vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy jeho právneho zastúpenia v celkovej výške 375,24 €...“

II.

Predbežné prerokovanie návrhu

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

6. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde]. Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (rovnako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

10. Jedným zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu

do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 138/04, III. ÚS 317/05).

11. Sťažovateľ sa na ústavný súd obrátil so svojou ústavnou sťažnosťou až podaním z 11. júla 2020, pričom v nej okrem iného argumentoval, že „*skutočnosť, že súdne konanie je už právoplatne skončené, nie je prekážkou, aby Ústavný súd rozhodol o prijateľnosti mojej sťažnosti*“. Z citovaného tvrdenia sťažovateľa plynie podstatná skutková okolnosť spočívajúca v tom, že ústavná sťažnosť bola na ústavnom súde podaná v čase, keď porušenie označeného základného práva a práva garantovaného dohovorom na okresnom súde už netrvalo a konanie o ústavnej sťažnosti tak nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (*mutatis mutandis* I. ÚS 6/03).

12. Ústavný súd napokon poukazuje aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého je v súlade s praxou ústavného súdu preskúmavať podobné sťažnosti, iba ak napadnuté konanie stále prebieha [... *was in accordance with the Constitutional Court's practice to examine similar complaints only where the proceedings complained of are pending...*“ – Mazurek v. Slovenská republika, sťažnosť č. 16970/05, 3. 3. 2009].

13. Ústavný súd nevyhodnotil sťažnostnú argumentáciu o tom, že zmier uzavretý sporovými stranami bol výsledkom ich rezignácie v dôsledku prietáhov vyskytnuvších sa v žalovanom konaní, ako spôsobilú viesť k odklonu od ustálenej judikatúry rekapitulovanej v bodoch 9 a 10 odôvodnenia tohto uznesenia. Uzavretie zmiaru je vôľovým právnym úkonom sporových strán. Ak sťažovateľ i jeho protistrana v spore boli presvedčení o spornosti ich veci, potom bolo potrebné v súdnom spore pokračovať a na ústavný súd sa obrátiť ústavnou sťažnosťou v čase, keď jej podanie ešte bolo spôsobilé naplniť stabilne judikovaný účel konania o nej.

14. Vychádzajúc z uvedeného skutkového stavu, ústavný súd konštatuje, že aj keď napadnuté konanie v sťažovateľovej veci sa podľa popisu jeho chronológie

obsiahnutého v ústavnej sťažnosti nejaví ako bezprieťahové, právna neistota sťažovateľa bola odstránená z iniciatívy samotných účastníkov konania uzavretím zmluvy a v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie práv sťažovateľa už netrvalo (m. m. IV. ÚS 102/05). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol predbežne prerokúvanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu, jeho výroku a odôvodneniu, odlišné stanovisko sudcu Peter Straka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu